

předpis §u 1353 obč. zák., že rukojemství nelze dále rozšiřovati, než rukojmí výslovně prohlásil. Uvádí-li § 1357 obč. zák. o t. zv. rukojmím a plátcí a čl. 281 obch. zák. o obchodním rukojmí, že ručí solidárně s hlavním dlužníkem, vyžaduje tím zákon jedině, že věřitel může rukojmího žalovati i bez upomínání hlavního dlužníka (§ 1355 obč. zák.). Rukojemství není převzetím dluhu, aby mohlo býti tvrzeno, že rukojmí tím přejímá všechny vedlejší povinnosti a ustanovení, s hlavním dluhem spojené. Zejména jest nesprávné, že musí rukojmí platiti právě na tom místě, kde platiti povinen jest hlavní dlužník (srov. Krainz II. § 309 odst. I., Staub § 5 k čl. 324). Je-li tomu tak, jest zcela lichým úsudek stěžovatele, že soudní příslušnost dle §u 88 odstavec druhý j. n., které nechal vzejíti hlavní dlužník tím, že příslušných doložek na účtech nepozastavil, platí i pro žalovanou jako rukojmí. Z předpisu §u 12 c. ř. s. nemůže stěžovatelka pro své stanovisko ničeho těžiti. Předpis tento stanoví jedině, že hlavní dlužník a rukojmí mohou společně býti žalováni, i když není procesuálních předpokladů pro společenství v rozepři dle §u 11 c. ř. s. S otázkou příslušnosti soudu nemá tento předpis co činiti a §u 93 j. n. nelze přikládati širší výklad, než to jeho jasný doslov připouští. Smysl a účel zákona směřoval právě k této užší právní potřebě v §u 93 j. n. vymezené a nelze v té příčině činiti rozdíl ani v tomto případě proto, že oba žalovaní jsou cizinci.

Č. 4257.

Pozemková reforma.

Při exekuci na základě výpovědi ze zabraného majetku nelze rozeznávat mezi soudem exekuci povolujícím, a ji vykonávajícím. Příslušným jest okresní soud, v jehož obvodu jest nemovitost.

(Rozh. ze dne 14. října 1924, R I 850/24.)

O k r e s n í s o u d v F. povolil exekuci vyklizením na základě výpovědi ze zabraného majetku. R e k u r s n í s o u d napadené usnesení zrušil pro nepřislušnost prvního soudu ku povolení exekuce, maje za to, že příslušným jest zemský soud v Praze, jako soud desk zemských. N e j v y š š í s o u d zrušil usnesení rekursního soudu.

D ů v o d y:

§ 20 (3) n. zn. náhr. zák. praví, že, když výpověď nabyla právní moci a uplynula doba výpovědní, provede okresní soud místně příslušný k návrhu pozemkového úřadu vyklizení a odevzdání vypověděných nemovitostí a předání jich do držby pozemkového úřadu podle předpisů exekučního řádu. Z toho především vychází, že zákon nerozeznává mezi povolujícím a výkonným soudem, že vůbec nemyslí na formální povolení exekuce a vyřízení představuje si tak, že okresní soud, zjistě podmínky exekuce, t. j. právní moc výpovědi a uplynutí výpovědní lhůty, nařídí prostě vyklizení ve smyslu §u 349 ex. ř. a učiní k provedení jeho opatření. Nelze tedy žádným způsobem rozeznávat mezi soudem povolujícím a exekučním. Dále však z toho také plyne, že místní přísluš-

ností tohoto ustanovení nerozumí se zde příslušnost ve smyslu exekučního řádu, který právě rozeznává mezi povolujícím a výkonným soudem, aniž by ovšem znal nějakou příslušnost místní, jako ji zná jurisdikční norma, jež ji staví oproti příslušnosti věcné — vždyť se přece zákon při tom neodvolává ani na exekuční řád ani na jurisdikční normu, nýbrž zákon zřejmě tu stanoví svůj vlastní pojem místní příslušnosti, aniž by jej ovšem vykládal, čehož také naprosto potřebí není, protože jest na jev: chce patrně říci, že vyklizení provede okresní soud dle polohy věci, v jehož obvodu se nemovitost nalézá. Proto také nelze souhlasiti s náhledem Státního pozemkového úřadu, jenž má za to, že jest to soud, jenž výpověď doručil, tedy soud v §u 18 náhr. zák. poznačený, a že prý tedy jeho pravomoc vztahuje se i na pozemky, v obvodech jiných okresních soudů ležící, jen když touže výpovědí byly vypovězeny. To se sice zdá, že by mělo do sebe jisté výhody, protože jen tento soud z vlastních spisů ví, že podmínky — pravomoc výpovědi a uplynutí výpovědní lhůty — jsou splněny, a že by takto také celá akce soustředěna byla v jedné ruce, avšak jednak tomu odporuje zákon sám, jehož výraz »místně příslušný« okresní soud se na soud §u 18 nehodí a právě proto ho v něm také užito není, jednak výhody jsou domnělé a vyváženy nad to nevýhodami. Podmínky zjistí i každý druhý okresní soud snadno dotazem u soudu, jenž výpověď doručil, a co se týče soustředění v jedné ruce, odporuje to jednak předpisu §u 33 j. n., jenž nijak změněn není, a mimo to dá se toto soustředění provésti, je-li účelné, podle §u 22 ex. ř., jakož se i zde stalo. Konečně není také příčina v případě, že by skutečně exekuci prováděl místně nepřislušný okresní soud, akci tu z povinnosti úřední zrušovati, neboť předpisy civilního soudního řádu a exekučního řádu, přicházející v té příčině v počet, zde neplatí, a lze také zůstaviti stranám, by příslušnými právními prostředky o nápravu se zasadily.

Čís. 4258.

Český zákon o myslivosti (ze dne 1. června 1866, čís. 49 ř. zák.).

Nicotnou jest smlouva, již se pachtýř honitby zavazuje, že za hosta ve smyslu zákona o myslivosti přijme každého člena honebního společenstva.

(Rozh. ze dne 14. října 1924, Rv I 877/24.)

Smlouvou ze dne 18. listopadu 1919 propachtoval výbor honebního společenstva v K. v Čechách žalovanému výkon honitby na všech pozemcích, honebnímu výboru v K. patřících, na dobu 6 let od 1. února 1920 do 31. ledna 1926 za roční pachtovné 150 Kč. Podle téže smlouvy zavázal se žalovaný jako pachtýř přijati za hosta každého člena honebního společenstva, který se vykáže k tomu řádně vystavenými listinami. Žalobě, již domáhal se člen honebního společenstva na žalovaném, by ho připustil jako hosta ku provozování myslivosti dle §u 25 zák. o myslivosti bylo o b ě m a n i ž š í m i s o u d y vyhověno, N e j - v y š š í s o u d žalobu zamítl.